

DECIZIA nr. 137/26.02.2016
privind solutionarea contestatiei formulata de X
inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr. X

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii a fost sesizata de catre Administratia Fiscala pentru Contribuabili Nerezidenti din cadrul D.G.R.F.P. Bucuresti cu adresele nr. X si nr. X, inregistrate sub nr. X si sub nr. X cu privire la contestatia depusa de catre X din X, prin imputernicit X cu sediul in X, imputernicirea in original aflandu-se in posesia organelor fiscale la dosarul cererii nr. X.

Obiectul contestatiei inregistrata la Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti sub nr. X, il constituie Decizia de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite in Romania, stabilite in alt stat membru al Uniunii Europene nr. X, prin care s-a respins la rambursare TVA in suma de X lei.

Avand in vedere dispozitiile art. 23 alin. (2) din Directiva 2008/9/CE si constatand ca, in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art. 205 alin. (1), art.206, art. 207 alin. (1) si art. 209 alin. (1) lit. b) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, coroborate cu art.352 din Legea 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de X din X.

Procedura fiind indeplinita s-a trecut la solutionarea pe fond a contestatiei.

I. Prin decizia de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite in Romania, stabilite in alt stat membru al Uniunii Europene nr. X, organele de specialitate din cadrul Administratiei Fiscale pentru Contribuabili Nerezidenti au respins la rambursare TVA in suma de X lei in baza art. 147² alin. (1) lit. a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificarile si completarile ulterioare, urmare cererii de rambursare a taxei pe valoarea adaugata catre persoanele impozabile nestabilite in Romania pentru perioada X - X, inregistrata cu nr. X, cu numarul de referinta X, depusa de societatea X - X.

II. Prin adresa inregistrata la Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti sub nr. X societatea nerezidenta X din X, a formulat contestatie impotriva Deciziei de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite in Romania, stabilite in alt stat membru al Uniunii Europene nr. X prin care a fost respinsa de la rambursare TVA in suma de X lei, intrucat codul X in scris in cerere nu este un cod valid de TVA.

Persoana impozabila nerezidenta X din X solicita rambursarea sumei de X lei reprezentand TVA, intrucat este incepand cu data de X membru a grupului fiscal X, dar si-a pastrat si codul sau fiscal respectiv X, insa Administratia fiscala maghiara transmite la birourile fiscale din UE doar codul fiscal al companiei si nu cel al grupului.

III. Fata de constatările organelor fiscale, susținerile societății nerezidente contestatoare, reglementările legale în vigoare pentru perioada analizată și documentele existente în dosarul cauzei se retin următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă o persoană impozabilă nerezidentă, stabilită în alt stat membru al Uniunii Europene are dreptul de a solicita rambursarea TVA din România în nume propriu, în condițiile în care în momentul emiterii facturilor era membru al unui grup fiscal.

In fapt, prin cererea, înregistrată sub nr. X societatea nerezidentă X din X a solicitat autorităților fiscale române rambursarea TVA în suma de **X lei**. Prin decizia de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. X, organul fiscal a respins la rambursare TVA în suma de **X lei**, întrucât codul X înscris în cerere nu este un cod valid de TVA.

Contestatarea solicită rambursarea sumei de X lei reprezentând TVA, întrucât este începând cu data de X membru a grupului fiscal X, dar și-a păstrat și codul sau fiscal respectiv X, însă Administrația fiscală maghiară transmite la birourile fiscale din UE doar codul fiscal al companiei și nu cel al grupului.

In drept, potrivit art. 147² alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal al României, cu modificările și completările ulterioare și ale pct. 49 din Normele metodologice date în aplicarea Titlului VI, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare:

Codul fiscal:

"Art. 147². - (1) **In condițiile stabilite prin norme:**

"a) persoana impozabilă nestabilă în România, care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în România".

Norme metodologice:

" **49. (1)** În baza art. 147² alin. (1) lit. a) din Codul fiscal orice persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilită în alt stat membru, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în România. Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, statul membru în care au fost achiziționate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reședința sa obișnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu este înregistrată și nici nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art. 153 din Codul fiscal;

c) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c) -m), art. 144 alin. (1) lit. c) și art. 144¹ din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri și prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 150 alin. (2) - (6) din Codul fiscal.

(2) Nu se rambursează:

a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;

b) taxa pe valoarea adăugată facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite în temeiul art. 143, 144 și 144¹ din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adaugata facturata agentilor de turism, inclusiv a tur-operatorilor, care aplica regimul special de taxa, conform echivalentului din alt stat membru al art. 152¹ din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adaugata care, conform Codului fiscal, a fost facturata ulterior inregistrarii in Romania in scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplica prevederile art. 147¹ din Codul fiscal.

(4) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizitiilor este determinat in temeiul prevederilor art. 145, 145¹ si 146 din Codul fiscal.

(5) Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în România, o persoană impozabilă nestabilă în România trebuie să efectueze operațiuni care dau dreptul de deducere în statul membru în care este stabilită. În cazul în care o persoană impozabilă nestabilă în România efectuează, în statul membru în care este stabilită, atât operațiuni care dau drept de deducere, cât și operațiuni care nu dau drept de deducere în respectivul stat membru, România va rambursa numai acea parte din TVA rambursabilă conform alin. (3) care corespunde operațiunilor cu drept de deducere. Dreptul de rambursare a taxei se determină conform alin. (4), respectiv în aceleași condiții ca și cele aplicabile pentru operațiuni care sunt realizate în România.

(9) În cererea de rambursare natura bunurilor și a serviciilor achiziționate se descrie conform următoarelor coduri:

1. combustibil;
2. închiriere de mijloace de transport;
3. cheltuieli legate de mijloace de transport (altele decât bunurile și serviciile prevăzute la codurile 1 și 2);
4. taxe rutiere de acces și taxa de utilizare a drumurilor;
5. cheltuieli de deplasare, de exemplu, cu taxiul sau cu mijloacele de transport public;

6. cazare;

7. servicii de catering și restaurant;

(10) Solicitantul trebuie să furnizeze pe cale electronică informații suplimentare codificate cu privire la codurile 1 și 3 prevăzute la alin. (9), aceste informații fiind necesare pentru a determina existența unor restricții asupra dreptului de deducere.

(11) În cazul în care baza de impozitare de pe o factură sau de pe un document de import este de cel puțin echivalentul în lei a 1000 euro ori în cazul facturilor pentru combustibil de cel puțin 250 euro, în vederea obținerii rambursării taxei pe valoarea adăugată, solicitantul trebuie să trimită pe cale electronică copii de pe respectivele facturi sau, după caz, documente de import, împreună cu cererea de rambursare. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010. Pentru facturile sau documentele de import a căror valoare nu depășește sumele prevăzute în teza anterioară, nu este obligatorie transmiterea lor în vederea obținerii rambursării, cu excepția situației prevăzute la alin. (22).

(13) Solicitantul trebuie sa furnizeze informatiile din cererea de rambursare si eventualele informatii suplimentare solicitate de organul fiscal competent din Romania in limba romana.

(15) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

- a) achiziții de bunuri ori servicii care au fost facturate în perioada de rambursare;
- b) importuri de bunuri efectuate in perioada de rambursare.

(16) Pe langa operatiunile mentionate la alin. (15), cererea de rambursare poate sa se refere, de asemenea, la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente si care privesc operatiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic in cauza.

(17) Cererea de rambursare este trimisa statului membru in care este stabilit solicitantul cel tarziu pana la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmeaza perioadei de rambursare. Se considera ca cererea a fost depusa numai in cazul in care solicitantul a furnizat toate informatiile/documentele cerute conform

alin. (7)-(12). Statul membru în care este stabilit solicitantul îi trimite acestuia, de îndată, o confirmare electronică de primire a cererii, și transmite pe cale electronică organului fiscal competent din România cererea de rambursare completată conform alin. (7)-(9) și informațiile/documentele prevăzute la alin. (10)-(12).

(22) În cazul în care organul fiscal competent din România consideră că nu are toate informațiile relevante pentru a lua o decizie privind cererea de rambursare în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, poate cere, pe cale electronică, informații suplimentare, inclusiv copii de pe documentele prevăzute la alin. (11), de la solicitant sau de la autoritățile competente din statul membru de stabilire, după caz, pe parcursul perioadei de 4 luni prevăzute la alin. (21). În cazul în care informațiile suplimentare sunt cerute de la o altă sursă decât solicitantul sau o autoritate competentă dintr-un stat membru, cererea se transmite prin mijloace electronice numai dacă destinatarul cererii dispune de astfel de mijloace. Dacă este necesar, se pot solicita alte informații suplimentare. Informațiile solicitate în conformitate cu prezentul alineat pot cuprinde depunerea facturii sau a documentului de import respectiv, în original ori în copie, în cazul în care există îndoieli întemeiate cu privire la validitatea sau acuratețea unei anumite cereri. În acest caz, plafoanele prevăzute la alin. (11) nu se aplică.

(23) Informațiile solicitate în temeiul alin. (22) trebuie furnizate în termen de o lună de la data la care solicitarea de informații suplimentare este primită de cel cărui este adresată.

(33) Prevederile alin. (1)-(32) se aplică cererilor de rambursare depuse după 31 decembrie 2009. Cererile de rambursare depuse înainte de 1 ianuarie 2010 se soluționează potrivit prevederilor legale în vigoare la data depunerii lor.

(33¹) Facturile emise în perioada 1 ianuarie 2009-31 decembrie 2013 inclusiv, care nu au fost achitate total/parțial până la data solicitării rambursării pot fi cuprinse într-o cerere de rambursare depusă până la data de 30 septembrie 2014, fără a mai fi necesară dovada achitării facturii.

(34) Prevederile alin. (1)-(33) transpun prevederile Directivei 2008/9/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 44 din 20 februarie 2008, și ale Directivei 2010/66/UE a Consiliului din 14 octombrie 2010 de modificare a Directivei Consiliului 2008/9/CE de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoare adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 275 din 20 octombrie 2010".

Conform dispozițiilor legale antecitate, persoana impozabila nestabilită în România, care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitată aferentă importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în România dacă sunt îndeplinite mai multe condiții, printre care și condițiile cumulative referitoare la inexistența sediului activității economice/sediului fix în România, la neînregistrarea sau inexistența obligației înregistrării în scopuri de TVA în România și la neefectuarea de operațiuni impozabile în România, cu condiția ca taxa să fie justificată cu documentele prevăzute de lege.

Analizând susținerile contestatarii și documentele prezentate se rețin următoarele:

Prin cererea cu numărul de referință X, recepționată în România în data de X și înregistrată sub nr. X, societatea nerezidentă X din X a solicitat autorităților fiscale române rambursarea TVA în suma de **X lei** pentru perioada X-X/X conform "Listei

operatiunilor pentru care se solicita rambursarea TVA”, in care au fost inscrise X facturi. In cerere este mentionat CIF X.

Prin decizia de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite in Romania, stabilite in alt stat membru al Uniunii Europene nr. X, organul fiscal a respins la rambursare TVA in suma de **X lei**, intrucat codul X in scris in cerere nu este un cod valid de TVA.

In sustinerea contestatiei, societatea nerezidenta X din X anexeaza certificatul de inregistrare a entitatii fiscale nr. X din care rezulta urmatoarele:

- este membra a grupului pentru scopuri de TVA reprezentata de catre societatea X;
- este inregistrata ca platitoare de taxa sub codul de identificare fiscala: X;
- codul de identificare fiscala al grupului pentru scopuri de TVA: X;
- codul de identificare fiscala al grupului pentru scopuri de TVA in UE: X;
- codul de identificare fiscala al grupului pentru scopuri de TVA in UE este valabil incepand cu data de X.

Societatea nerezidenta mentioneaza ca Administratia fiscala maghiara transmite la birourile fiscale din UE doar codul fiscal al companiei si nu cel al grupului.

De asemenea, conform art. 5 și art. 6 din Directiva a 9-a/CE din 12 februarie 2008 de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoare adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE:

„Art. 5. [...] Fără a aduce atingere articolului 6, în înțelesul prezentei directive, dreptul la o rambursare a taxei aferente intrărilor este determinat în temeiul Directivei 2006/112/CE, astfel cum se aplică în statul membru de rambursare.

Art. 6. Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în statul membru de rambursare, o persoană impozabilă nestabilă în statul membru de rambursare trebuie să efectueze operațiuni care dau dreptul de deducere în statul membru în care este stabilită.”

Din normele legale sus-citate rezultă că, în cadrul sistemului comun de TVA, legiuitorul comunitar a stabilit o procedură specifică prin care **persoanele impozabile stabilite într-un stat membru pot solicita rambursarea TVA** pentru livrările de bunurile, prestările de servicii sau importul de bunuri efectuate în beneficiul lor pe teritoriul unui alt stat membru, **solicitare supusă unor condiționalități specifice acestui tip de rambursare**, și anume: persoanele în cauză să nu fie înregistrate sau să nu aibă obligația înregistrării în scopuri de TVA în statul căruia i se solicită rambursarea, să nu efectueze livrări de bunuri sau prestări de servicii în perioada pentru care solicită rambursarea, pentru care locul livrării sau prestării este în statul membru căruia i se solicită rambursarea, să depună cererea de rambursare și să îndeplinească anumite formalități specifice (depunerea cererii pe un format cu un anumit conținut, la care să anexeze toate documentele aferente, să depună documentele care să evidențieze taxa de această persoană pentru achiziția a cărei rambursare se solicită, etc.).

Astfel, se reține că, firmele străine care solicită rambursarea TVA în temeiul Directivei a 9-a **trebuie să îndeplinească condițiile cumulative, specifice și peremptorii acestui tip special de rambursare, așa cum rezultă din pct. 49 din Normele metodologice care transpun fidel Directiva comunitară în materie.**

În speță sunt aplicabile și art. 11 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, care precizează: *„fiecare stat membru poate considera ca persoană impozabilă unică orice persoană stabilite pe teritoriul statului membru respectiv care, fiind independente din punct de vedere juridic, sunt strâns legate între ele prin legături financiare, economice și organizaționale. [...]”*

Totodată articolul 214 din aceeași act normativ precizează:

„(1) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele persoane sunt identificate printr-un număr individual:

[...]

(d) orice persoană impozabilă care, pe teritoriul său respectiv, primește servicii pentru care are obligația de a plăti TVA în temeiul articolului 196; [...]”

Totodată legiuitorul român prin art. 127 alin. (8) din Codul fiscal precizează:

„În condițiile și în limitele prevăzute în norme, este considerat drept grup fiscal unic un grup de persoane impozabile stabilite în România care, independente fiind din punct de vedere juridic, sunt în relații strânse una cu alta din punct de vedere organizatoric, financiar și economic.

Norme metodologice

Art. 127 alin. 4. (13) De la data implementării grupului fiscal unic conform alin. (8):

a) fiecare membru al grupului fiscal, altul decât reprezentantul:

1. va raporta în decontul de taxă menționat la art. 156² din Codul fiscal orice livrare de bunuri, prestare de servicii, import sau achiziție intracomunitară de bunuri sau orice altă operațiune realizată de sau către acesta pe parcursul perioadei fiscale;

2. va trimite decontul său de taxă reprezentantului;

3. nu va plăti nicio taxă datorată și nu va solicita nicio rambursare conform decontului său de taxă. [...]”

Reiese, așadar, că efectul principal al implementării opțiunii de grup fiscal unic privind TVA prevăzută la articolele sus menționate este de a permite persoanelor impozabile care sunt legate între ele prin legături financiare, economice și organizaționale să nu mai fie tratate ca persoane impozabile separate în scopuri de TVA, ci ca o persoană impozabilă unică. Cu alte cuvinte, o serie de persoane impozabile strâns legate fuzionează într-o nouă persoană impozabilă unică în scopuri de TVA.

Din tratarea unui grup drept persoană unică impozabilă, decurge în mod logic că grupul poate fi identificat doar în scopuri de TVA printr-un singur număr de TVA în conformitate cu articolul 214 din directiva TVA, excluzându-se orice alt număr individual de TVA. Utilizarea unui singur număr de TVA este dictată de nevoia, atât a agenților economici, cât și a autorităților fiscale din statele membre de a identifica cu certitudine persoanele care efectuează tranzacții supuse TVA.

Acest efect a fost confirmat de Curtea Europeană de Justiție în cauza C-162/07, Ampliscientifica:

„19. Este necesar să se arate, în al doilea rând, că aplicarea regimului prevăzut la articolul 4 alineatul (4) al doilea paragraf din a șasea directivă presupune că reglementarea națională adoptată în temeiul acestei dispoziții autorizează persoanele, în special societățile, care prezintă legături financiare, economice și organizaționale să înceteze să fie considerate ca persoane impozabile separate în scopuri de TVA, pentru a fi considerate o persoană impozabilă unică. Astfel, atunci când un stat membru face aplicarea acestei dispoziții, persoana sau persoanele subordonate în sensul aceleiași dispoziții nu pot fi considerate persoană impozabilă sau persoane impozabile în sensul articolului 4 alineatul (1) din a șasea directivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2007, van der Steen, C-355/06, Rep., p. I-8863, punctul 20). De aici rezultă că asimilarea cu o persoană impozabilă unică exclude ca aceste persoane subordonate să

continue să depună separat declarații privind TVA și să fie identificate, atât în cadrul grupului, cât și în afara acestuia, ca persoane impozabile, dat fiind că numai persoana impozabilă unică este autorizată să depună declarațiile de impunere menționate.

20. Articolul 4 alineatul (4) al doilea paragraf din a șasea directivă presupune, așadar, în mod obligatoriu, atunci când este pus în aplicare de un stat membru, ca prin efectul reglementării naționale de transpunere persoana impozabilă să fie unică și să se atribuie grupului un singur număr de identificare în scopuri de TVA. În această privință, este necesar să se precizeze că faptul că în a șasea directivă se face trimitere în mod expres la un număr individual de identificare în scopuri de TVA numai odată cu introducerea, prin Directiva 91/680/CE a Consiliului din 16 decembrie 1991 (JO L 376, p. 1, Ediție specială 09/vol.1, p. 110), a articolului 28h, care a modificat articolul 22 alineatul (1) literele (c)-(e) din aceeași directivă, și anume ulterior exercițiilor fiscale în cauză în acțiunea principală, nu poate decât să rămână lipsit de relevanță în ceea ce privește considerațiile anterioare, întrucât utilizarea unui astfel de număr provine din necesitatea, atât pentru operatorii economici, cât și pentru autoritățile fiscale din statele membre, de a identifica cu certitudine autorii operațiunilor supuse TVA. Astfel, precizările conținute la articolul 28h nu fac decât să confirme o normă preexistentă, inerentă bunei funcționări a sistemului comun de TVA.”

Astfel, numărul individual de identificare al fiecărui membru poate fi însă menținut de către autoritățile fiscale doar pentru a permite monitorizarea activităților interne ale grupului TVA.

Din moment ce un grup TVA este considerat ca o persoană impozabilă unică, identificată prin folosirea unui număr unic de TVA, rezultă că aceasta este supusă acelorași drepturi și obligații ca orice altă persoană impozabilă și că toate dispozițiile directivei TVA, precum și hotărârile Curții Europene de Justiție, i se aplică.

În cauza Ampliscientifica, Curtea a hotărât că tratamentul ca persoană impozabilă unică împiedică persoanele care aparțin unui grup TVA să continue să depună declarații de TVA separat ca persoane impozabile individuale, deoarece numai persoana impozabilă unică, respectiv grupul TVA, este autorizată să depună aceste declarații.

În ceea ce privește terții, grupul TVA acționează ca persoană impozabilă unică. Prin urmare, toate furnizările de mărfuri și servicii efectuate de oricare din membrii grupului către un destinatar care nu aparține acestuia sunt considerate ca fiind efectuate de grup și nu de membru individual. În mod similar, furnizările de mărfuri și servicii de către terți către unul sau mai mulți membri ai grupului sunt considerate ca fiind efectuate către grup. De asemenea, importurile și achizițiile intracomunitare efectuate de membri ai grupului sunt considerate ca fiind efectuate de grup. Astfel, situația TVA a grupului și tratamentul tranzacțiilor înspre și dinspre acesta sunt pe deplin comparabile cu cele ale unei persoane impozabile care are diverse sucursale.

Prin urmare, potrivit acestor prevederi legale, persoana impozabilă, în cazul de speță X, membru al grupului identificat fiscal prin numărul de înregistrare pentru TVA X și reprezentată de X, din momentul în care a devenit membru al grupului, respectiv de la data X, dreptul să depună separat declarații privind TVA sau să solicite rambursarea taxei, atât în cadrul grupului, cât și în afara acestuia, a încetat, iar pentru facturile emise către X după această dată societatea nu poate beneficia de rambursarea TVA.

Acest aspect este confirmat și de Serviciul de informații fiscale, specificând că X deținea un cod valabil de identificare în scopuri de TVA între perioada X și X.

De altfel, chiar din certificatul de înregistrare a entității fiscale depus în susținerea contestației rezulta fără echivoc faptul că CIF în UE este X, contestatara nefacând dovada că a corectat cererea cu codul X.

Față de cele reținute mai sus și având în vedere că societatea în momentul emiterii facturilor pentru care a solicitat rambursarea taxei nu deținea în nume propriu un cod valabil de TVA, iar în calitate de membru al grupului fiscal nu are acest drept, se reține că organele fiscale în mod legal au respins la rambursare suma solicitată în valoare totală de **X lei**.

Față de cele prezentate urmează a se respinge ca neîntemeiată contestația formulată de societatea X împotriva deciziei de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. X prin care s-a respins la rambursare suma de **X lei**.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art. 127 alin. (8) și art. 147² din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal al României, cu modificările și completările ulterioare, pct. 49 din Normele metodologice date în aplicarea Titlului VI, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, art. 5 din Directiva a 9-a - 2008/9/CE, art. 11 și art. 214 din Directiva 2006/112/CE și art. 216 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată

DECIDE

Respinge ca neîntemeiată contestația formulată de X împotriva Deciziei de rambursare a TVA pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. X emisa de Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți prin care s-a respins la rambursare TVA în sumă de **X lei**.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul București.